

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.658/2023/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 15.P.22.914/2022/11.

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá a Magyar Államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes az általa működtetett www.portál.hu-n dátum napján „Cikk1” címmel közzétett cikkében annak valótlan állításával, hogy a felperes 2015. évi települési időközi választási kampányát a Párt1 pénzelte, illetve Politikus ügyvédje, Személy1 anyagilag támogatta, megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 500.000 forint sérelemdíjat és 38.100 forint perköltséget, továbbá az államnak az esedékességig – a Nemzeti Adó-és Vámhivatal illetékbevételi számlájára – térítsen meg 48.000 forint le nem rótt eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

[2] Határozatának indokolásában hivatkozott Magyarország Alaptörvénye I. cikkére, II. cikkére, VI. cikk (1) bekezdésére, IX. cikk (1), (2) és (4) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-ára, 2:43. §-ára, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:51. §-ára és 2:52. §-ára, valamint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) és (3) bekezdésére, 10. §-ára, 12. §-ára, 14. §-ára és 21. §-ára, továbbá a Kúria PK 12. és 14. számú állásfoglalásaira.

[3] A felperes által sérelmezett közléseket tényállításként minősítette, egyúttal rögzítette, miszerint az alperes nem kívánta bizonyítani azok valóságát. Azokat sértőnek értékelte, ugyanis a közélet szereplőitől a közvélemény fokozottabban elvárja a társadalmi normák betartását, ezért nem vitatható, hogy amennyiben egy ismert közszereplő olyan vád ér, hogy korrupt módon pénzbeli támogatást fogadott el, ráadásul a súlyos pénzügyi bűncselekménnyel köztudatba került politikai ellenfelétől, az alkalmas a megítélésének közvélemény előtti hátrányos megváltoztatására.

[4] A sérelemdíj összegének meghatározásánál figyelemmel volt a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére és a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására, a közlés apropóját adó eseményre. Figyelembe vette azt a körülményt is, hogy az alperesnek, mint közszereplő politikusnak különösen fontos, hogy a választók bizalmát élvezze, a róla kialakult hiteles, szabálykövető képet a valótlan állítás közlése ne rombolja. A sérelemdíjnak magánjogi büntetés funkciója van a hasonló jogsértések megelőzése érdekében. E körben külön súllyal értékelte azt, hogy számtalan alkalommal jelent meg a perbeli közlés a felperesről még azután is, hogy a 2018. évi megjelenéseket követően számos jogerős határozat mondta ki a kifogásolt közlés valótlanosságát.

[5] Nem osztotta az alperes azzal kapcsolatos álláspontját, hogy a felperesnek az őt ért sérelem miatti kompenzációja nem lehet magasabb, mint az alperessel szemben a legelső perben jogerősen megítélt 500.000 forint sérelemdíj és azt sem, hogy mivel a jelen perben sérelmezett közlések vonatkozásában a felperes már az alperessel szemben kompenzációban részesült, a jelen perben előterjesztett újabb sérelemdíjra vonatkozó kereseti igénye megalapozatlan. Habár a hivatkozott eljárásokban a peres felek személye azonos volt, az igény nem azonos ténybeli alapból származott – más sajtószerv, más cikk – okán, ezért a res iudicata esete nem áll fenn és nincs semmilyen speciális Pp.-beli, vagy Smtv.-beli rendelkezés, amely ezt az igényérvényesítést a kifogásolt közlés azonos vagy hasonló volta miatt kizárná.

[6] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[7] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását, és a sérelemdíj megfizetésére vonatkozó kötelezés mellőzését kérte.

[8] Álláspontja szerint a sérelemdíj rendkívül eltúlzott mértékű, az nem áll arányban a politikai közszereplő felperest ért sérelemmel, a felperest ért köztudomású tények alapján megállapítható hátrány kompenzációjával. A közvélemény a felperes vonatkozásában újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, amely az okozott hátrányt is degradálja. Azon csekély hátrányt, amelyet az általános élettapasztalat szerint a sérelmezett közlések a felperesnek okozhattak, a sajtó-helyreigazítás teljes mértékben kompenzálta. A perbeli, nem kiemelkedő súlyú jogsértés esetén a sérelemdíj megállapítása során annak másodlagos, preventív funkciója nem érvényesülhet hangsúlyozottan. A felperes ugyanazon a napon megjelent, ugyanazon közlések nyomán ez idáig tizenöt, általa kiadott sajtótermék vonatkozásában indított jóhírnév megsértésének megállapítása végett peres eljárást. Az őt ért sérelem kompenzációja nem lehet magasabb, mint a legelső perben meghozott 500.000 forint összegű sérelemdíj.

[9] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes kötelezését kérte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján 15.000 forint + áfa (19.050 forint) összegű perköltség megfizetésére.

[10] Előadta, miszerint a sérelemdíj jogintézményének a jogrendszerben betöltött szerepe az, hogy egyfelől kompenzálja a jogsértés miatt a sérelmet szenvedett félnél jelentkező immateriális sérelmet, másfelől pedig kellő visszatartó erővel bírjon, tehát alkalmasnak kell lennie arra is, hogy a jogsértőt a további jogsértéstől visszatartsa, harmadrészt pedig magánjogi büntető funkcióval is bír.

[11] Az elsőfokú eljárás során előadta, hogy választói bizalomvesztést okozott az alperesi jogsértés, amelyet az alperes nem vitatott, így kétségtelen, hogy nem vagyoni sérelem érte.

[12] Az alperes a jelen perben kifogásolt közlését több, öt ezért elmarasztaló jogerős ítélet után írta le, szándékossága nem vonható kétségbe. A korábbi ítéleteknek nem volt visszatartó ereje, hiszen az alperes elmarasztaló ítéletek ellenére tette közzé a közléseket, így a sérelemdíj repressziós jellegének hangsúlyosan szükséges érvényesülnie.

[13] Ezen túlmenően az, hogy az alperes más felületen is közzétette a sérelmezett közleményt, nem befolyásolhatja azt, hogy az egyes internetes portálokon való közzététel milyen sérelmet okozott, a felróhatósága mekkora, és milyen mértékben kell figyelembe venni a sérelemdíj funkcióit az adott cikk kapcsán.

[14] Az alperes által hivatkozott helyreigazítás az öt ért sérelmet önmagában nem orvosolja, a sérelemdíj más funkcióinak betöltésére pedig fogalmilag is alkalmatlan. A helyreigazítást továbbá az alperes nem önként tette közzé, az egyébként sem zárja el a jogsértő alperessel szembeni általános személyiségi jogi igény előterjesztésétől.

[15] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[16] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[17] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között gyakorolta a felülbírálati jogkörét. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében megjelölt személyiségi jog megsértésének megállapítására vonatkozó rendelkezéseket nem, kizárólag a sérelemdíjra való kötelezést érintette.

[18] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, vagy a 381. §-ában szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperes sem hivatkozott, a másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott, és az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – annak helyes indokai szerint – helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság utal arra, hogy azonos felek között a 2.Pf.20.411/2023/4. számú ítéletében azonos közlések vonatkozásában már jogerős ítéletet hozott, az abban foglaltakat változatlanul fenntartja, azokat az alábbiak szerint megismétli.

[20] A sérelemdíj indokoltsága és mértéke körében a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a valótlan közlések a felperes politikusi tevékenységének megvásárolhatóságát állították azáltal, hogy őt és választási kampányát ténylegesen egy másik párt, illetve annak tagja finanszírozza. A jogsértő közlések tehát azon információt közvetítették a választók számára, hogy valójában a felperes politikusként nem megbízható, őt titokban egy másik párt támogatja anyagilag. Ezen közlések pedig köztudomásúan alkalmasak arra, hogy egy politikus hivatásának gyakorlását hátrányosan befolyásolják. A másodfokú bíróság megjegyzi azt is, hogy a felperes a személyes meghallgatása során maga is előadta, hogy a választópolgárok számon kérték az aktivistáit a közlések valóságára vonatkozóan.

[21] A sérelemdíj indokoltságát nem befolyásolja, hogy más sajtótermékekben is megjelentek a jogsértő állítások, ugyanis az olvasótáboruk és így a jogsértésről tudomást szerző személyi kör is – legalább részben – eltér egymástól. Ezt meghaladóan azon átlagolvasó, aki már más sajtótermékben is találkozott az azonos jogsértő közléssel, a valótlan állítást még inkább valóznak fogadja el, az eltérő forrásból származó, ugyanazon állítást megalapozottabbnak tartja.

A bírósági kötelezés folytán közzétett helyreigazítás a sérelemdíj indokoltságát nem befolyásolja.

[22] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékének megállapításához szükséges szempontokat helyesen mérlegelve határozta meg az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az alperes a saját előadása szerint számos, általa kiadott sajtótermékben jelentetett meg azonos jogsértő közleményt, annak ellenére, hogy már tisztában volt a közlések jogsértő jellegével. Mindezek alapján indokolt a sérelemdíj mértéke körében annak magánjogi büntetés jellegét is érvényre juttatni, így nem volt indokolt az összeg mérséklése.

[23] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság kötelezte a felperes számára perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján állapított meg.

[24] Az alperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (2) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése alapján számított 40.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint.

[25] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2024. február 29.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró